

Genovaitė Koriznienė: „Kiekvienas eilėraštis tarsi gyvena manyje“

Gruodžio 7 dieną Kupiškio viešojoje bibliotekoje pristatyta kupiškėnės Genovaitės Koriznienės (Šukytės) ketvirta eilėraščių knyga „Iš dienų tėkmės“.

Apie autorę ir jos kūrybą kalbėjo renginio vedėja, rajono literatų klubo „Lėvens balsai“ kuratorė Lina Matiukaitė, šios knygos redaktorė Liuda Kopūstienė. Skambėjo muzikanto Almanto Totorio atliekamos dainos. Apžiūrėta ir knygos autorės tapybos darbų parodėlė.

Genovaitė Koriznienė išleido ketvirtą eilėraščių knygą.

Genovaitė Koriznienė naują kūrybinių polekių linkejo seserį Kotryną (dešinėje) ir Marytę.

Genovaitė naujos eilėraščių knygos išleidimo proga sveikina dukrą Vilma Mažeikienę.

Banquolé
ALEKNIENĖ-ANDRIJAUSKĖ

APIE POETĘ IR JOS KŪRYBĄ

Pasak L. Matiukaitės, Genovaitė yra kilusi iš Panevėžio krašto, nuo Ramygalos. Į vaikystės namus ji sugrįžta eilėmis. Eilėraščius rašyti pradėjo jaunystėje. Daug metų gyvena Kupiškėje. Buvo sukūrusi savo verslą. Senokai jo atsisakė, tad dabar mėgaujasi gyvenimu. Turi įdomių veiklų – yra literatų klubo „Lėvens balsai“ narė, Kupiškio trečiojo amžiaus universiteto klausytoja, mėgsta keliauti, tapyti, yra Lietuvos tautodailininkų sąjungos Kupiškio skyriaus narė.

Pirma Genovaitės knyga „Dėlų šiluma“ pasirodė 2011 metais. Antrą knygą „Skrendančio paukščio tyloj“ išleido 2014 metais, trečia „Ilgesio upės“ išspausdinta 2018 metais.

Renginio vedėja pacitavo Genovaitės eilėraščių iš naujos jos knygos, kuris glaudžiai ir iškalbingai nusako autorės kūrybos esmę ir masina pasiduoti diktuojamai dienų tėkmei: „Čia dabar gyvena / Uždaryti / Mano žodžiai, / Sustabdyti / Šitai greitai / Skubančiam laike. / Žodžiai,

lyg rudens / Vitražų spalvos, / Debesų laivai / Ir baltos pilyš... / Mintys čia suplaukė, / Lyg gyvybės sūkurys, / Tau ramiai kalbės. / Aš šalia tyloj pabūsiu – / Ši brangi akimirka / Šiandieną / Tegu būna mūsų.“

KAS GI TA POEZIJA

Šios knygos redaktorė L. Kopūstienė kalbėjo, kad poeziją reikia skaityti, o ne apie ją kalbėti. Taigi pirmiausia ir atėjome jos pasiklausyti.

Išties tą dieną ir Genovaitė, ir kiti renginio dalyviai perskaitė daug eilėraščių iš pristatomos knygos ir ne tik.

Keltas ir amžinas klausimas, kaip gimsta eilėraščiai. Pasak L. Kopūstienės, niekas nepadarys. Gimsta kaip vėjas iš nieko.

„Nauja poetės knyga iškart sudomina savo paprastumu, atvirumu. Čia nėra nei jokios pozos, nei įmantrumo. Tiesiog žavi sielos stiprybė. Supranti, kad autorė gamtoje, aplinkoje, tėvų namuose, netgi buitėje ieško grožio ir suranda. Grožis tampa aukščiausia ver-

Iš dešinės: Almantas Totoris, Genovaitė Koriznienė, Liuda Kopūstienė ir Lina Matiukaitė per knygos pristatymo renginį Kupiškio viešojoje bibliotekoje.

tybė“, – teigė knygos redaktorė. Ji žavėjosi Genovaitės eilėraščių turtinga, vaizdinga kalba, net stebėjosi, iš kokių versmių semiamasi žodingumo.

L. Kopūstienė konstatavo, kad turtingi ir kartu taupūs, suvaldyti, jausmų kupini eilėraščiai padeda pamatyti, kad viskas prasideda nuo įsiklausymo, nuo įsižiūrėjimo į save, į aplinką, kurioje ir gimsta eilėraščiai. Tarsi iš nieko, bet iš žiūrėjimo ir pamatymo, apmąstymo ir sielos gelmių:

„Sustabdyčiau aš į knygą / Nutolstančią dieną, / Bėgantį laiką, kur keliai / Pribarstyti skubėjimo, / Su pritilusiais / Miestų garsais / Ir dangum, / Su žvaigždžių nėriniais, / Ano vakaro / Mėlyną ilgėsį / Ir žodžius / Tolimais vakarais / Tylomis iškalbėtus. / Laiką tą, / Kai pasaulis užsiveria / Ir į naktį tirpsta iš lėto. / Čia dabar gyvena / Daiktai ir spalvos / Į pasaulį vis atverdami / Manosios pračities duris.“

SPONTANIŠKOS MINTYS

Genovaitė pasidžiaugė, kad į

naujos eilėraščių knygos sutiktuves atėjo gausus būrys žmonių. Ji sakė, kad eilėraščių rašymas ir apskritai kūryba yra tarsi kokia nors nepagydoma liga.

„Kad sukurtų eilėraščių, žmogus turi mylėti žodį. Aš nesimokiu žodžio valdymo. Daug ko neišmanau, bet rašinėju. Dėkoju redaktorei, kuri kantriai dirbo su manimi. Taip preciziškai, scrupulingai viską sužiūrėjo delikačiai tarmamsi su manimi, ką reikėtų keisti, ką galima palikti. Ačiū už laiką ir kantrybę“, – kalbėjo knygos autorė.

L. Matiukaitė pastebėjo, kad naujoje knygelėje eilėraščiai nesugrupuoti, pateiktas ištisas jų srautas. Tad kilo klausimas, kodėl toks jų pateikimas.

Pasak Genovaitės, spontaniškai ateina eilėraščių mintis. Gerai, jei spėjai ją pagauti, jeigu nespėjai, kažkur pradingo.

„Aš iškart neparašau. Vėliau daug kartų posmelius šukuojau. Kažką sukeičiu vietomis, kažką nubraukiu. Per keletą metų iš daugelio eilėraščių kažkas atsisijoya.

Ši knyga rašyta septynerius metus. Kiekvienas eilėraštis tarsi gyvena manyje. Sugrupuoti jų nenorėjau. Net nežinau, kaip reikėtų. Be to, nuobodus tai būtų užsiėmimas. Visuose eilėraščiuose visko yra po truputį kaip ir gyvenime. Kurį puslapį atsiversite, tas eilėraštis šiandien ir bus jūsų kaip maldaknygėlė“, – tvirtino poetė.

NE TIK APIE TAPYBĄ

Pasak L. Matiukaitės, tapyba dar gana naujas Genovaitės pomėgis, bet vienas jos kambarys nukabinėtas paveikslais.

„Viskas prasidėjo nuo Neigaliųjų sąjungos plenero, kurį vedė tautodailininkė, dailės mokytoja Genia Vaičiūskienė. Ten išbandžiau tapybą ant šilko. Pradėjau tapyti ir ant drobės, naudoju daugulį lelijimo techniką. Kartais vaizdai išsileija spalvomis, kartais žodžiais. Netingiu. Užrašau, nupiešiu“, – kukliai apie savo talentus kalbėjo Genovaitė.

Tapyba jai padėjo per karantiną. Turėjo ką veikti. Mėgsta tapyti peizažus. Tarp jos darbų yra ir abstrakcijų.

Genovaitė dalyvauja įvairiose parodose. Jos paveikslai nukeliavo net į Ameriką, kur gyvena sūnus su šeima. Ten neseniai viešėjo. Mātė, kad anūks namuose pasikabino jos paveikslus.

Kūryba įvairiausiai pavidalais Genovaitė lydi kasdien ir padeda pabėgti nuo vidinio nerimo.

Toliau kurti, nesustoti jai linkėjo į renginį atvykusios seserys Kotryna ir Marytė, dukra Vilma, didelis būrys draugų ir pažįstamų.

„Vienintelė priežastis skaityti – praturtinsime save, labai gražu“, – apibendrinio knygos pristatymo renginį L. Kopūstienė.

Knygos autorę Genovaitę Koriznienę pasveikino ir kolegos tautodailininkai, autorės nuotraukos.